

Sager om Indfødsret skulde afgjøres ved Lov, og man har altsaa ingen Berettigelse til i den Afgjørelse, som det foreliggende enkelte Spørgsmaal maatte finde, at see en endelig Afgjørelse — hvortil vi herunder ere aldeles uberettigede — af det almindelige Spørgsmaal, om der overhovedet gives Tilfælde, i hvilke Qvinde kunne erholve Indfødsret. At der kan gives saadanne Tilfælde, er mig iøvrigt aldeles klart. Hvad Grundloven bestemmer, er ikke, at Enhver, der har været her i Landet i et bestemt Antal Aar og er uberigtet, naar han fordrer det, skal have Indfødsret, men derimod, at Indfødsret skal gives ved særlig Lov. Det skal derfor i hvert enkelt Tilfælde undersøges, om der dertil er skjellig Grund. Men der er nu efter min Overbeviisning ikke nogensohmhelst paavisselig Grund, hvorfor en Kvinde skal have Indfødsret, naar der ikke kan ansøres Andet, end at hun har tjent sit Brød her i Landet som Gouvernante.

Andræ: Da det almindelige Spørgsmaal om, hvorvidt Indfødsret skal meddeles ved særlig Lov eller ikke, jo efter den høitærede Formands Udtalelse maa være forbeholdt til en senere Drøftelse, skal jeg ikke her komme ind derpaa. Den ærede Taler havde iøvrigt Uret. Han har nu flere Gange gjentaget Henviisningen til Grundloven, men han synes dog endnu ikke selv at have læst Grundloven. Der staaer nemlig ikke et Ord i Grundloven om særlig Lov; der staaer blot i Grundloven, at Indfødsret skal meddeles ved Lov. (Flere Stemmer: Det følger af sig selv, at det skal være særlig Lov!). Nei, det følger ikke af sig selv. Særlig Lov er noget Andet end Lov overhovedet. Der kan meget godt tænkes en Lov, som gav visse almindelige Bestemmelser herom. Dog dette releverer, som sagt, aldeles Intet i nærværende Tilfælde. Med Hensyn til dette blev det af den ærede sidste Taler sagt, at det Spørgsmaal, der foreligger, ikke er det, hvorvidt Qvinde ogsaa kunne faae Indfødsret eller ikke. Nei! det er specielt, hvorvidt denne særlige Kvinde kan faae Indfødsret. Men saa siger jeg, at Spørgsmaalet efter denne Udtalelse nu er reduceret til det, om vi skulle anlægge en ganske anden Maalestok, naar en Kvinde begjærer Indfødsret, end

naar en Mand begjærer den. Dette er altsaa det Spørgsmaal, vi skulde dømme om; thi, hvis det havde været en Mand, som havde begjæret Indfødsret i det foreliggende Tilfælde, saa havde vi jo ved alle vore andre Afstemninger viist, at der ikke kunde være Tvivl om, at han skulde faae Indfødsret. Hvis man vil forandre Spørgsmaalet paa denne Maade, saa har jeg for mit Vedkommende ikke Noget derimod, men det forekommer mig da ligesaa ubilligt, om vi omgjøre den Bestlutning, som vi sidst toge.

Formanden: Jeg kan ikke erkjende, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Schmann) er kommen ind paa det almindelige Spørgsmaal, som først blev reist af det 6te kongevalgte Medlem (Wichfeld).

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

Udvalgets Endringsforslag, saalydende:

„48. Frederikke Sandmann af Korsør, Lærerinde, født i Mecklenburg“, udgaaer vedtoges med 29 Stemmer imod 21.

Lovudkastet i dets Heelhed fattes derpaa under Forhandling.

Schmann: Det Spørgsmaal, som et æret kongevalgt Medlem (Wichfeld) før opkaastede, har faaet en temmelig pikant Betydning derved, at et andet æret kongevalgt Medlem (Andræ) paastod, at der til at fyldestgjøre Grundloven ikke hørte Andet end en ny Lov om Indfødsret, Noget, hvori han endog saa var saa sikker, at han troede, at de, der vare af en anden Mening, ikke maatte have læst Grundloven. Jeg er i det heldige Tilfælde at have læst Grundloven, endog saa tidligere end den ærede sidste Taler og maastee tidligere end nogen Anden her i Landet, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at det maa være hævet over enhver Tvivl, at, naar der i Grundloven staaer, ikke at Indfødsret skal meddeles ved Lov, men at ingen Ublænding kan erholve Indfødsret uden ved Lov, altsaa Ingen kan erholve den uden